

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κέρμελαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΒΑΡΒΕΡΗΣ

εἶναι ὁ μόνος συντάκτης τοῦ ΠΑΛΗΝΟΡΑΠΟΥ καὶ εἰς αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνονται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Συνδρομὴ γιὰ τὴν Ελλάδα 12 δρ. καὶ γιὰ τοὺς ἄλλοι ἀπὸ τὸν Ἑλληναὶς 15 δρ. προπληρωτέαις. Κάθε παράπονο κάθε πολίτου τυπώνεται τῆς δωρεᾶς μόνον ἢ γνωστοποιήσεις πληρώνουν 50 λεπτὰ τὴν ἀνάστα γιὰ τὴν κάθε φορὰ.

Ἀθήναι, 1 Μαρτίου 1883

Ἀριθ. 140+138+66

Μᾶς

τὴν ἐπαιξε ὁ Τρικούπης καὶ ἐμᾶς τῶν ἐφημεριδογράφων, ἀλλοῦ πηγαίναμε ἡμεῖς γράφοντες ἐναντίον τοῦ βασιλέα, καὶ ἄλλοῦ μᾶς ἔστειλε αὐτὸς μ' ἓνα μπάτσο ἔστωντας μὲ τὸ νὰ ἐγραψῆ στὴν ἐπίσημή του Ὡρα ὅτι, οὔτε γιὰ ὅσα ἐγράψαμε ὡς τώρα καὶ οὔτε γιὰ ὅσα θὰ γράψωμε ἐναντίον τοῦ βασιλέα θὰ μᾶς καταδιώξῃ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ ἴδιο, σὺν νὰ μᾶς λέγῃ—σκυλολόγιον σᾶς περιφρονῶ.

Ἐμεῖς πηγαίναμε γιὰ νὰ μᾶς χιψώσῃ ὅλους, νὰ γίνῃ μεγαλοπατερντι ἄλλὰ αὐτὸς λέει, ὅξω ὅλοι, ἐπὶ τοῦ παρόν, γιὰτὶ ἔχει λέει ἄλλαις φροντίδες μὲ τῆς ἐκλογαῖς καὶ μὲ τὴν συμμαχίᾳ τῆς Ἀουστρίας, καὶ κατόπιν μᾶς λογαριάζει.

Ὡστε κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, εἶναι σὺν νὰ μὴ μᾶς θεωρᾷ γιὰ τίποτα.

Θὰ τοῦ δώσωμε ὅμως νὰ καταλάβῃ ἀπὸ βγαίνουν οἱ λαγοί.

Στὸ

ἴδιο φύλλο ποῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ ἀμολυτᾶρι στοὺς ἐφημεριδογράφους, παραπονούμενος ὁ Πετρέλαιος μᾶς λέει, ὅτι τὸ παραξεκοντακιάσαμε πλέον ὑπὲρ παρὰ τὸ δέον, ὥστε νὰ φθάσωμε νὰ παρεμβαίνομε ὡς καὶ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ βασιλέα.

Θέλει νὰ μᾶς φέρῃ σὲ φιλοτιμίᾳ, ἀλλὰ πάτησε στὴ πῆτα σ' αὐτὴ τὴν πονηρίᾳ του ἀπάνω, καὶ ἄς θυμηθῇ τὸ Τίς πταίει ποῦ μὲ τῆς ὕβρεις ἐναντίον τοῦ βασιλέα ἀναδείχθηκε κ' αὐτός.

Ἐνας μεγάλος ἀρχαῖος φιλόσοφος μαῖς ποῦ τὸν λέγανε δὲν ἔξερω πῶς, ἀλλ' ὅπως δὴποτε εἶχε ὄνομα, εἶπε πῶς ὁ χαμᾶλης λαὸς ἀγαπᾷ νὰ ἀπομιμᾶται τοὺς ἀρχοντάς του, ἦγουν βασιλέας, αὐλικούς, ἡγεμόνας καὶ χρυσογαδάρους, καὶ νὰ κἀνῃ ὅ,τι κάνουν κι' αὐτοί.

Ἀρχίζομε λοιπόν. Ὄταν ἓνας βασιλέας δὲν εἶναι καλὸς, θὰ ἦναι κακορίζικοι κ' ἐκεῖνοι ποῦ τὸν τριγυρίζουν, ἦγουν οἱ αὐλικοὶ, κακορίζικοι δὲ πάλι θὰ ἦναι κ' ἐκεῖνοι ποῦ τριγυρίζουν τοὺς αὐλικούς, ἦγουν οἱ χρυσογαδάροι, βλέποντας λοιπόν ἡμεῖς ὁ λεγόμενος χαμᾶλης λαὸς ποῦ πληρώνομε τοὺς φόρους καὶ παχύνονται αὐτὰ τὰ γουρούνια, ἦγουν οἱ χρυσογαδάροι καὶ τὰ λοιπὰ μᾶς ἔρχεται ζηλοτυπία καὶ θέλομε καὶ

μεῖς νὰ κάνομε ὅ,τι κι' αὐτοὶ καὶ ἂν μᾶς ποῦν τίποτα, πῶς τάχῃ ἢ γυνεχικὰ μᾶς ἀποτετοῖνεται γιὰ νὰ κἀνῃ λούσα, ἀπαντοῦμε,—ὦχ, ἀδερφέ, δὲν βλέπεις τί γίνονται τὰ σαλόνια τῶν χρυσογαδάρων, καὶ ὄχι σὲ μᾶς ποῦ εἶμαστε φτωχοί. Ἴδου λοιπόν μίᾳ πρώτῃ διαφθορᾷ ἀπὸ τοὺς ἀρχοντας.

Χορεύουν στὸ παλάτι μὲ τὰ βυζὰ ὅξω, ὡς καθὼς καὶ στὰ σπίτια τῶν χρυσογαδάρων, μὲ τὰ ντεκολτὲ ξεγυμνώνονται καὶ ἡ δικαίᾳ μᾶς μὲ τὰ ψευτοντεκολτὲ τους. Νὰ ἀπὸ ποῦ προέρχεται ἡ διαφθορά.

Κάνουν ἐκεῖνοι πολυτέλειαις, θέλομε καὶ μεῖς νὰ κάνομε τέτοιαις, καὶ ἔστωντας μὲ τὸ νὰ μὴ δυνώμαστε, κλέφτει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ἢ ἂν ἤμαστε ἔμποροι καὶ ἔμπροῖτοι βουίζομε τὸ κανόνι. Ἄλλη ἰθικοποίησις.

Ὄταν βλέπομε τὸν βασιλέα νὰ γίνεταται οἰκοπεδοπατητῆς, ἡμεῖς οἱ ἄλλοι γινώμαστε καὶ κιβδηλοποιοί, καὶ πῶς θὰ πῆτε; Νὰ διότι τοῦ χάρισαν ξένα πράγματα ξέναις ἰδιοκτησίαις καὶ κείνος τῆς δέχτικε, ὅπως λόγου χάριν στὸν Περαιᾶ, ποῦ τοῦ χάρισε ὁ δῆμος τὸν τόπο στὰ φανάρια καὶ τὸν ἀρπαξε τάχατες πῶς θὰ κἀνῃ θαλασσινὴ παλάτι σὺν ἐκεῖνοι τὸ χειμωνιάτικο τῆς Τριπόλις, ποῦ δὲν ξεπροθάλαν τὰ θεμέλιά του καὶ κατάντησε νὰ γίνῃ γενικὸ ἐξουρεῖον, τιμὴ στὰ μούτσουνα τῶν Τριπολιτιστῶν, ποῦ δὲν τοῦ κάνουν μίᾳ ἀναφορᾷ νὰ τοῦ ποῦν.

— Μὰ κύριε ἀφέντη Βασιλέα, κοντεύει τώρα αἰῶνας ποῦ μᾶς κοροϊδεύεις πῶς θὰ μᾶς κἀνῃς κ' ἰδῶ παλάτι, ἀλλ' ἄντις παλάτι ἀρῆσες ἓνα γενικὸ, ὡς καθὼς εἶπαμε ἐξουρεῖον ὥστε ἄντι τῆς τιμῆς τοῦ παλατιοῦ, εἶναι σὺν νὰ μᾶς μούτζωσες καὶ ἔφυγες δὲν μᾶς δίνεις τὰ οἰκόπεδο πίσω, νὰ μπορέσῃ νὰ οἰκονομηθῇ ἡ πολιτεία μᾶς.

Ἄμ δὲ ποῦ νὰ σᾶς δώσῃ τίποτα πίσω, ἔτσι ἐπιμένει νὰ πάρῃ καὶ τὸ κολοσσαῖο οἰκόπεδο τοῦ Περαιᾶ ποῦ τὸ διεκδικοῦνε χίλιοι δυὸ, καὶτὸ ὅποιο γιὰ νὰ τὸ περιτρογυρίσῃ, χάλασαν σὺν βυζαδικῶς τὰ ἀρχαῖα τοίχη.

Δὲν

ἔχομε λέει τὸ δικαίωμα νὰ ἀνκατευόμαστε πῶς ζῆ καὶ τί κἀνει ὁ βασιλέας.

Στέργιος

ὁ Βαφειάδης ἔγινε καὶ εἶναι Σάμιος ἀπὸ τῆ Σάμο καὶ θέλει λέει κι' αὐτὸς ὑπογραφαίς γιὰ τὸν Τρικούπη, κάματος νὰ ἦ-
ναι γενικὸς ἀντιμαύτσοπος τῶν Σαμιωτῶν καὶ ἔκτακτος ἀπο-
ταλμένος,

Μπρὸν τὰ τσουκάλια.

Μαύρο στὸν Καλλιγούλα, μαύρο!

Ἐνας

κάποιος Δημητριάδης στὴ Σμύρνη θέλει καὶ αὐτὸς νὰ κάνῃ
νέα αἵρεσι. Μέγα σου, Κύριε τὰ θαύματά σου καὶ πλήθυνε
τὴν κοιταμάρα τῆς βλακείας μας.

Πῶς ὑπόγραψε ὁ μαγκούφης τὴν περὶ τῆς του.

Τὰ

Ἐνα ἑκατομμύρι γραμμὰτα τ'ἀφίνομε πάλι ἀπόξω, γιὰ νὰ τὰ
βάνωμε στὸ αὐριανὸ ποῦ θὰ ἦναι ὅλο ἀνοησίαις γεμάτο ἀπὸ
τὸν ἀνόητο κόσμω, ὅπως εἴμουνα κι' ἐγὼ ἀνόητος ποῦ πῆγα
στὴ Κολοκυθῶ τὴν Κυριακὴ καὶ τράβηξε ξάρνα τὸ τραμβῶ
καὶ χτύπησα στὰ σίδερα τὰ ἀπόξω, ἀπὸ τὰ ὀπισθεν καὶ πῆ-
γα νὰ πεθάνω, καὶ ὅλο τοῦτο, πρῶτω μὲν διότι ἦταν ἕνας;

παπᾶς κοντάμου, ποῦ λέει ἡ παρμιμία πῶς ὅποιος ταξιδεύει μὲ
παπᾶ κακὸ ταξίδει κάνει, καὶ δεῦτερον σὰς τὸ λέγω νὰ προ-
σέχετε καὶ σεῖς νὰ μὴ τὴν πάθετε σὰν καὶ μένα ποῦ ἔχω τό-
ρα μπλάστρη.

Ὅποιος

ἔχασε ἕνα χαλκαδάκι μὲ ἐξ κλειδῶν ἄς πάη εἰς τὸ κοντὰ
τῶν Χαυτεῖων καὶ ὑποαποκάτω τῆς Λιζιῆς καπνοπωλεῖον τοῦ
κ. Α. Πριανταφυλλίδου γιὰ νὰ τὰ λάβῃ, καὶ τοῦ δίνει καὶ ἕνα
πούρο γιὰ τὴν φύλαξι ποῦ τὰ εἶχε ὡς τόρα.

Ὁ λησπομέο; πε βέλκιος

ΥΨΑΝΘΗΡΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΡΕΤΣΙΝΑ

Ἐν Πειραιεῖ.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ὑφαντηρίου τούτου καθιστᾷ γνωστὸν εἰς τοὺς κατα-
κλιωτὰς χρωματιστῶν ἐκ βάμβακος ὑφασμάτων (δριλίων) ὅτι ἀπὸ τινος
ἤρξαντο εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοιαῦτα, κατ' ἀπομίμησιν τῶν
τοῦ ὑφαντηρίου τούτου κατασκευασμένα καὶ πολυόμενα ὡς ὑφάσματα Ρε-
τσίνα, ἂν καὶ στεροῦμενα ὅλως τῶν στοιχείων τῆς καλῆς ἐργασίας καὶ
στερεότητος ὡς πρὸς τὴν ὑφασιν καὶ τὸν χρωματισμὸν, ἐφ' οἷς κυ-
ρίως διακρίνονται καὶ ἐξέχουσι τὰ τοῦ ὑφαντηρίου τούτου.

Ἐπειδὴ τοῦτο βλάπτει τὴν διὰ τότων θυσίων ἀποκτηθεῖσαν φήμην τῶν
ὑφαντῶν Ρετσίνα καὶ τὸ συμφέρον αὐτῶν καταναλωτῶν, κίνησιν
γνωστὸν τὸν τρόπον, δι' οὗ δύναται νὰ ἐξακριβῶται ἡ γνησιότης αὐτῶν
καὶ ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τούτῳ τὴν προσοχὴν τῶν ἐνδιαφερομένων.

1) Τὰ ὑφάσματα Ρετσίνα ἔχουσι τὸν τε στίμονα καὶ τὴν κρόκην (στη-
μόνι καὶ ὑφάδι) ἐκ δύο κλωστῶν ὁμοῦ ἐστριμμένων, ἐνῶ τὰ ἐκ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ ἔχουσι τὴν κρόκην (ὑφάδι) ἐκ μιᾶς καὶ μόνης κλωστῆς ἀπαλῆς,
δυσλυομένης εὐθὺς ὡς τὸ στρίψιμον χαλαρωτῆ, ὀλίγον.

2) Οἱ χρωματισμοὶ τῶν ὑφασμάτων Ρετσίνα εἶναι στεροὶ καὶ ἀμετά-
βλητοι ἐνῶ πῶν ἄλλων ἐξασθενοῦσι καὶ μεταβάλλονται, εὐθὺς ὡς τὸ ὑ-
φασμα τεθῆ εἰς τὸ ὕδωρ.

3) Τὰ ὑφάσματα Ρετσίνα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ ἰσχυρὰ, ὡς γινόμενα ἐκ
βάμβακος αἰγυπτιακοῦ, γνωστοῦ διὰ τὸ μέγα μήκος τῶν νιῶν καὶ τὴν με-
γάλην δύναμιν, δὲν μετέχουσι ξένης τιλῆς ὕλης, ἐνῶ τὰ ἐκ τοῦ ἐξω-
τερικοῦ τοιαῦτα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν καὶ ἀπόκτησιν πλαστοῦ βάρους, εἶναι
ὑπερβολικῶς κολλαριμένα, εἰς τοῦτο δὲ μόνον ὀφείλουσιν πᾶσαν τὴν ἐξω-
τερικὴν, ἀλλὰ ψευδῆ αὐτῶν ἐπίδειξιν. Ἐγεί καὶ χειμωνιάτικα.

Ἐμποροραπτικὸν κατάστημα Γύπαρη.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀπὸ ἑτοιμα φορέματα παντὸς σχήμα-
τος καὶ χρώματος κομψὰ καὶ ὄρατα στερεὰ καὶ καλοραμμένα.
Ὁ κ. Ἰωάννης Γύπαρης πωλεῖ τοιαῦτα μὲ πολλοὶ συμφερού-
σας τιμὰς. Τὸ ἴδιον κατάστημα κομῆσαν ἐσχάτως συλλογὴν ὑ-
φασμάτων διὰ κουστούμια ὀλόμαλα καὶ κίμνει παραγγελίας
μὲ 60 ἕως 80 δραχ. τὴν ἐνδυμασίαν μὲ τὴν ἀρέσκειαν τοῦ
ἀγοραστοῦ. (Ὅδὸς Κολοκωτρῶν ἢ Καλαμιώτου ἀριθμοὶ 3.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γνωστοποιεῖται εἰς τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις τὴν ραπτικὴν ἐργαζομένους
ὅτι εἰς τὸ ἐνταῦθα κατάστημα τοῦ κ. Γ. Λιγδοπούλου, κείμενον κατὰ τὴν
ὁδὸν Ἀθηνᾶς, χορηγεῖται ἐργασία ἄφθονος πρὸς ραφὴν ἐργασιῶν. Οἱ
ἐπιθυμοῦντες ὄθεν νὰ ἐργασθῶσιν ἢ ἀποταθῶσιν εἰς τὸ εἰρημένον κατὰ
στημὰν, ὅπως λάθωσιν ἐργασίαν καὶ πᾶσαν ἐπ' αὐτῆς σχετικὴν ὁδηγίαν.